

Sygn. akt: I. Ca. 64/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Cezary Olszewski
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2015 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) (...) (...) **z siedzibą w W.**

przeciwko **A. Z.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda (...) (...) (...) z siedzibą w W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie I Wydziału Cywilnego

z dnia 6 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. akt: I. C. 582/14

oddala apelację.

Sygn. akt: I. Ca. 64/15

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) w W. w elektronicznym postępowaniu upominawczym wystąpił z pozwem przeciwko A. Z., domagając się zapłaty kwoty 3.072,06 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 19.07.2014 r. do dnia zapłaty oraz domagał się zasądzenia na swoją rzecz kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając roszczenie wskazał, że wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem- Bank (...) S.A. w G. umowy bankowej. Pozwany nie wywiązał się z postanowień, wynikających z przedmiotowej umowy, wskutek czego powstało zadłużenie.

Postanowieniem z dnia 10.09.2014 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt: VI Nc-e 1031854/14 stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Augustowie.

Pozwany A. Z. nie zajął merytorycznego stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 6 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. Akt: I. C. 582/14 Sąd Rejonowy w Augustowie oddalił powyższe powództwo.

U podstaw powyższego rozstrzygnięcia znalazły się następujące ustalenia faktyczne polegające na przyjęciu, że powód na gruncie art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie przedstawił dowodów, potwierdzających dochodzone roszczenie. Z

przedłożonej bowiem przez powoda kserokopii umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 24.03.2014 r. wynika, iż powód nabył od Banku (...) S.A. w G. istniejące i wymagalne wierzytelności pieniężne wynikające z czynności bankowych z udziałem dłużników - § 1 umowy. Z treści tej umowy nie wynika, z jakiego tytułu zobowiązanie posiadał A. Z. wobec Banku (...) S.A. w G.. Ponadto z treści umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego nie wynika, jakie zobowiązania ciążyły na pozwanym oraz jakie były sankcje za niedotrzymanie warunków tej umowy. Nadto powód nie przedstawił dowodów w postaci kompleksowej dokumentacji, poczynając od pełnej umowy bankowej łączącej pozwanego z pierwotnym wierzycielem, a przedstawił wyłącznie kserokopię strony tytułowej umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego. Brak szczegółowych postanowień umowy bankowej oraz podstawy i sposobu wyliczenia zadłużenia pozwanego, nie pozwala zdaniem Sądu Rejonowego na ustalenie ciężących na pozwanym zobowiązań, a tym samym czy pozwany spełnił wymogi określone umową, czy też nie uczynił tego. Z tych przyczyn Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł powód (...) (...) w W., zarzucając Sądowi I instancji:

1) naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., polegającą na dowolnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, ocenie materiału dowodowego przejawiającej się w uznaniu, że:

- powód nie udowodnił, by przysługiwała mu względem pozwanego wierzytelność dochodzona pozwem, jak też powód nie przedstawił dowodów, z których wynikałaby wysokość należności dochodzonej pozwem, oraz termin jej płatności, podczas gdy z przedstawionej przez powoda dokumentami wynika istnienie, wysokość oraz wymagalność dochodzonego przez powoda roszczenia,
- twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczone w pozwie budzą uzasadnione wątpliwości, podczas gdy z przedstawionych przez powoda dowodów wynika istnienie, wysokość oraz wymagalność dochodzonego przez powoda roszczenia, wobec powyższego twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczone w pozwie nie budzą uzasadnionej wątpliwości i jako takie winny być przez sąd uznane za prawdziwe, w szczególności, iż pozwany nie stawiał się na rozprawie,

b) art. 339 § 2 k.p.c., poprzez nie przyjęcie przez Sąd Rejonowy za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie podczas gdy okoliczności te zostały poparte dowodami w postaci umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego z dnia 11.01.2001 roku, o numerze (...) oraz umowy cesji wierzytelności z dnia 24 marca 2014 roku.

2) naruszenie przepisów prawa materialnego ,tj.:

a) art. 6 k.c. w związku z art. 69 ust. 1 Prawa bankowego poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, iż to powoda obciąża obowiązek udowodnienia, iż pozwany dokonywał spłat zadłużenia określonego umową kredytową o numerze (...) z dnia 11.01.2001 roku, w sytuacji gdy to na stronie pozwanej ciążył obowiązek przedstawienia dowodów na okoliczność spłaty zadłużenia zaciągniętego kredytu.

Wskazując na powyższe, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez zasądzenie od pozwanego A. Z. na jego rzecz kwoty 3.072,06 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19.07.2014 roku do dnia zapłaty; zasądzenie od pozwanego A. Z. na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem I i II instancji, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych, za postępowanie przed Sądem I i II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację strony powodowej uznać należy za niezasadną.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie i na podstawie tych ustaleń wywiódł słuszne wnioski, które legły u podstaw zaskarżonego orzeczenia, ustalenia te Sąd Odwoławczy uznaje za własne. Także wywód prawny dokonany przez Sąd Rejonowy jest trafny.

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby to się ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

O ważnej i skutecznej umowie cesji wierzytelności można mówić wówczas, gdy dotyczy ona wierzytelności już istniejącej (pod pewnymi warunkami również wierzytelności przyszłej) i gdy powyższa czynność prawna nie sprzeciwia się obowiązującym przepisom, umowie łączącej dłużnika i zbywcę wierzytelności lub właściwości zobowiązania, z którego wierzytelność będąca przedmiotem przelewu wynika.

Uwzględnienie żądania powoda uzależnione zatem było od ustalenia, iż umowa przelewu wierzytelności zawarta pomiędzy nim a Bankiem (...) S.A. była zarówno ważna, jak i skuteczna.

W niniejszej sprawie - w ocenie Sądu Okręgowego - Sąd Rejonowy słusznie zakwestionował istnienie wierzytelności będącej przedmiotem cesji. Powód, jak wskazał w pozwie wywodził ją z umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego zawartej przez pozwanego z Bankiem (...) S.A. przejętym przez powodowy Fundusz. W związku z tą umową - według twierdzeń powoda - po stronie pozwanego powstał obowiązek zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

Istnienie zobowiązania pozwanego dotyczącego obowiązku zapłaty w okolicznościach przedmiotowej sprawy istotnie nasuwało wątpliwości. Brak jest bowiem jakiegokolwiek dowodu źródłowego na istnienie węzła obligacyjnego między pozwanym a Bankiem (...) S.A. Powód nie przedłożył umowy, na podstawie której jego zdaniem pozwany otrzymał świadczenie pieniężne w określonej wysokości i w oparciu o którą następnie powstało zadłużenie pozwanego. Treść umowy załączonej do pozwu nie precyzowała, aby Bank (...) S.A. wypłacił pozwanemu jakąkolwiek kwotę, a ten ostatni był zobowiązany do jej zwrotu. Brak jest zatem dowodu na to by Bank (...) S.A. udzielił pozwanemu jakiegokolwiek kredytu czy pożyczki, do której zwrotu pozwany byłby zobowiązany.

Zdaniem Sądu Okręgowego, nawet gdyby przyjąć, że Bank (...) S.A. wypłacił pozwanemu jakąkolwiek kwotę, nie sposób jest uznać, że wierzytelność ta jest wymagalna. Powód nie wykazał, aby Bank (...) S.A. wypowiedział pozwanemu umowę i wdrożył procedurę egzekwowania wierzytelności, jak też aby termin spłaty wierzytelności już minął. Brak jest też dowodu, aby pozwany uzyskał informację o cesji wierzytelności.

Należy również zwrócić uwagę, że Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uzupełnienia postępowania dowodowego. Zgodnie z art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Podkreślenia wymaga, iż przepis ten nie służy wykrywaniu i zbieraniu nowych okoliczności faktycznych i środków dowodowych, a jedynie otwarciu się możliwości dowodzenia okoliczności faktycznych, wcześniej niemożliwych do wykazania z przyczyn obiektywnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2009 r. I CSK 158/09, LEX nr 533833). Tymczasem dowody, na które powoływał się powód w apelacji w postaci dokumentów wygenerowanych w związku z zawarciem umowy rachunku oszczędnościowego, wbrew jego twierdzeniom, nie mają charakteru nowości. W ocenie Sądu Okręgowego, nie zachodziły żadne obiektywne przeszkody, aby wyżej wskazane dowody zostały zgłoszone w toku postępowania pierwszoinstancyjnego. Natomiast argumenty, które podnosi skarżący uzasadniając wniosek o dopuszczenie kolejnych dowodów, nie uzasadniają odstępstwa od zasady określonej w art. 381 k.p.c., albowiem zarzut, iż Sąd Rejonowy dokonał nieprawidłowych - według skarżącego - ustaleń faktycznych, nie usprawiedliwia podjęcia inicjatywy dowodowej dopiero na etapie postępowania odwoławczego. Obowiązki wynikające z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zd. pierwsze k.p.c. winny być realizowane przez stronę w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, a przed sądem odwoławczym tylko w drodze wyjątku określonego w art. 381 k.p.c., który w rozpatrywanym przypadku nie zachodzi.

Nie sposób jest przy tym pominąć, że dokumenty załączone do apelacji nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda, a więc nie mają one charakteru dowodu wymaganego przez prawo

procesowe. Dowodem w postępowaniu cywilnym mogą być dokumenty urzędowe i prywatne. Dokumentem jest utrwalone wyłącznie w formie pisemnej, uzewnętrznienie wszelkiego rodzaju spostrzeżeń, myśli, oświadczeń ludzkich, nadające się do wielokrotnego wykorzystania. Zgodnie z art. 245 k.p.c. z treści dokumentu prywatnego wynika domniemanie, że osoba, która się pod nim podpisała, złożyła oświadczenie określonej treści. Wynika stąd, że podpis stanowi cechę konstytutywną dokumentu prywatnego, wobec czego nie jest możliwe zastąpienie go niepoświadczonym za zgodność z oryginałem odpisem, a tym bardziej zwykłą kserokopią. Sama odbitka ksero nie może stanowić dokumentu, bowiem nie zawiera ona ani podpisu osoby poświadczającej, która odbitkę sporządziła, ani oryginalnego podpisu wystawcy dokumentu kopiowanego.

Dopuszczalny jest jedynie odpis dokumentu prywatnego, który również jest dokumentem i stanowi dowód istnienia oryginału dokumentu. Kopie dokumentów niepoświadczone za zgodność z oryginałem nie są dowodami z dokumentów, gdyż nie stanowią ich odpisów w rozumieniu procedury cywilnej (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, OSNC 1994, nr 11, poz. 206).

Z wyżej przytoczonych przyczyn Sąd Okręgowy odmówił nadania przymiotu dowodu dokumentom załączonym do apelacji.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na zasadzie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.